

Röster blandas på lika villkor. Foto: Markus Gärder

Drabbande passion

Hanna Höglund ser ett kärleksfullt allkonstverk på Folkoperan.

Jag önskar att fler kunde göra som Folkoperan och regissör **Joshua Sofaer** när de tillsammans med The Real Group och

Rebaroque vänder upp och ner på **Bachs** "Matteuspassionen".

I berättelsen om Jesu lidande på korset har de skalat bort det kyrkliga med sisådär 70 procent, och det behövs, för Bachs längsta och mest introverta passion har sina problem.

Den tar nästan tre timmar i anspråk - en timme mer än "Johannespassionen" - och kräver en stjärnevangelist som kan hålla lyssnarnas intresse uppe genom alla berättande recitativ tills man landar i ljuvliga "Erbarme dich"-arian och dess kompisar.

Bach är trots allt inte alltid så rolig, och det säger jag som älskar hans oratoriemusik.

Men Folkoperan har gjort sin egen grej: tagit bort recitativen, skippat evangelisten och interfolierat ariorna med projicerade videobekännelser från musiker och sångares egna liv.

Den ena hemligheten efter den andra exponeras medan **Bengt Gomérs** ljuskäglor faller på neutrala ansikten på scenen. Det är utlämnande och öppet, ofta också med helt nya infallsvinklar på ariorna som följer.

Aldrig har jag blivit så drabbad av just "Erbarme dich" som när man först får höra mezzon **Janna Vettergren** berätta om sin långvariga barnlöshet, sedan se filmen när hon föder en son och så slutligen höra henne brista ut i sång, live.

I ett verk om död och gudomligt offer besjunger man i stället ett mänskligt barn som föds. Det är lika vackert som radikalt, och **Magnus Lindmans** nya svenska text som låter "ångestsvetten rinna" på Jesus och där hans grav liknas vid en mjuk kudde, fångar upp detta direkta, konkreta.

Jag tycker också om hur man låter olika sorters röster blandas på lika villkor: operasolister, uppmickade Real Group-sångare, de unga stämmorna i Adolf Fredriks kyrkas och Hägerstens ungdomskörer. Det här är inte en föreställning där det spelar så stor roll om någon spelar fel, eller sjunger på "rätt" sätt eller ej.

Det är däremot en logisk fortsättning på både Folkoperans "Maskeradbalen" och "Carmina Burana". I "Carmina Burana" berättade gamla kvinnor om sina liv, i "Maskeradbalen" operadog alla på scenen hela tiden, i "Matteuspassionen" får vi till

ORATORIUM

MATTEUSPASSIONEN

av J S Bach

Folkoperan, Stockholm

Regi Joshua Sofaer

Medverkande Rebaroque, The Real Group med flera

Speltid 2.30 t.

slut inte mindre än tre versioner av "Erbarne dich", med Rebaroques judiska klagosång som en av pärlorna.

Det här ger såväl distanserings- som närhetseffekter, en känsla av att man får leka som man vill med musiken så länge man gör det med kärlek.

Åh, vad jag önskar att fler vågade göra så.

Av Hanna Höglund
kulturen@expressen.se

Publicerad 28 mar 2014 08:58

Adress till denna artikel:

<http://www.expressen.se/kultur/drabbande-passion>